

Chương 5

Chinh Phục Võ Lâm Tứ Quái

Hung Thần, Lệ Sát vừa suy nghĩ đến đây thì chiếc bóng vàng đã tiến nhanh đến cửa tháp. Bây giờ hai người mới nhìn thấy rõ. Chiếc bóng vừa xuất hiện chính là một con dã nhân lông vàng.

Con dã nhân này to khủng khiếp, lớn bằng bốn lần con da nhân thường, hai tay dài lê thê, trên vai đeo một chiếc túi da chứa đầy trái rùng đỏ mọng. Hắn xoay lưng vào cửa Quý Tháp, cặp mắt đỏ au phát ra những tia sáng như lửa nhìn Hung Thần và Lệ Sát, miệng kêu chí choé liên hồi.

Tình thế quá rõ ràng. Hai lão Hung Thần và Lệ Sát chỉ cần bước thêm một bước nữa là tức khắc con vật sẽ nhào ra tấn công ngay.

Song Quái là những tên ma đầu khét tiếng giang hồ, kiến văn uyên bác, chúng nhìn thấy con dã nhân biết hẳn là loại sinh trưởng trong tâm vùng miền núi ở hai tỉnh Thiểm Tây và Trí Xuân. Khác với giống dã nhân thường, loại này giỏi về leo núi, vượt dốc thân hình nhẹ nhàn và tinh xảo, bộ Óc có vẻ minh mẫn và khôn ngoan. Người ta phải chế phục chúng nó bằng cách bắt về nuôi dạy từ nhỏ. Tuy là dã thú, song chúng đối với chủ rất trung thành, đến chết không hề đổi lòng dạ, vì sắc lông nó vàng như kim tuyến nên dân bản xứ gọi là Kim Tuyến Dã Nhân.

Hung Thần và Lệ Sát tuy đủ tài cầm long, phục hổ võ công cao siêu, song với loài dã nhân lông vàng này cũng không dám tỏ vẻ khinh miệt. Do đó, khi thấy con dã nhân lông vàng hiện ra đứng trước cửa trở mắt nhìn ra, Song Quái biết ngay con vật này đã được Quý Tháp Chủ Nhân nuôi dạy, nên không dám tiến thêm bước nào nữa.

Bỗng nghe giọng nói hiền từ trong như chuông ngân, vang lên:

- Tiểu Kim! Chẳng nên gây gỗ với họ làm gì! Hãy vào đây!

Con dã nhân như nghe được tiếng người.

Quý tháp Chủ Nhân vừa dứt lời, nó chi?

khọt khẹt mấy tiếng, tay xách túi da phóng mình vào bên trong tháp.

Hung Thần và Lệ Sát thấy con vật không còn chặn cửa nữa, liền đưa mắt nhìn nhau, chia làm tả hữu, từ từ tiến vào từng bước một.

Quý Tháp Chủ Nhân là bậc tôn sư của một danh phái giang hồ, năm mươi năm về trước, lại ẩn cư trong cổ tháp tu luyện gần năm mươi năm nữa, một thân cái thể về công phu tuyệt học, nên chỉ ngồi trong tháp cổ mà có thể nghe thấy được sự việc xảy ra bên ngoài một trăm trượng, từ gió thổi cỏ bay đến hoa rơi lá rụng.

Song Quái tuy khinh công đã đạt được ba thành hoa? hầu, có thể lướt đi trên mặt tuyết mà không thấy dấu chân, nhưng những bước tiến của hai người vẫn không thoát khỏi tai mắt của chủ nhân Quý Tháp được.

Hai người vừa đi đến cách cửa tháp đô.

chùng ba bước, bỗng Quý tháp Chủ Nhân cất tiếng nạt:

- Đứng lại!

Hai người như hai cái máy, tiếng nạt đã có uy lực làm họ khựng lại.

H Quý Tháp Chủ Nhân trầm giọng nói:

- Các người muốn rõ lão phu là ai hãy chờ đợi ba tháng sau, lão phu sẽ nói cho biết.

Du Hồn Hung Thần phá lên cười lạnh lạnh:

- Tại sao không là ngày hôm nay ? Chúng ta không có thói quen chờ đợi ai cả.

Quý tháp chủ nhân mắng:

- Đừng hỗn xược! Ta cha hoá kiếp các người nơi suối vàng thì tâm trí các người cha giác ngộ.

Du Hồn cười lớn:

- Võ Lâm Tứ Quái chúng ta có thói quen đã làm việc gì phải đạt mục đích.

- Thôi được! Các người có biết ph ương pháp Tá Thể Truyền Công không?

Câu hỏi đột ngột khiến hai gã quái ngơ ngác, Du Hồn Hung Thần hỏi:

- Lão ma hỏi như thế để làm gì ?

Quý Tháp Chủ Nhân nói:

- Các người gồm có bốn người, tuy có một bị thương, tạm thời không vận công lực được để giao đấu. Nhưng còn lại ba mạng, các người có thể dùng ph ương pháp ấy hợp công, liên kết nội lực để chống đối với lão phu.

Hai người nghe nói đỏ mặt ngắt lời:

- A! Té ra người khinh chúng ta một người không đỡ nổi một chưởng của người sao ?

- Đó là chuyện dĩ nhiên. Nên ta muốn cả ba hợp công để thực hiện một lời hứa.

- Lời hứa thế nào ?

- Ta đánh ra một chưởng, chỉ một chưởng thôi, nếu các người hợp công chịu đựng mà đứng vững thì lão phu sẽ đáp ứng lời yêu cầu của các người ra khỏi cốc tháp để gặp mặt phân giải.

Du Hồn Hung Thần nói:

- Khẩu khí của lão ma quá ngông cuồng. Người đã chắc gì thắng nổi ba anh em ta hợp công mà dám lớn lối như vậy ?

Quý Thập Chủ Nhân cười lớn:

- Người không tin ư ?

- Tin chứ! Tin người là một gã thất phu cuồng ngạo, không biết trời rộng đất cao.

Quý thập chủ nhân nổi giận hét lên như sấm nổ:

- Thất phu! Các người phải giữ lời lẽ đừng chọc giận lão phu. Lão phu mà thay đổi ý kiến thì các người xương nát tức khắc. Hãy mau hợp công đỡ lấy một chưởng của ta.

Lệ Sát nhếch môi cười nhạt:

- Lão ma quá tin ở sự tất thắng của mình ư ?

- Phải! Nếu không nắm chắc phần thắng ta không cần phải nói nhiều.

- Thế lão ma có dám đánh cuộc với anh em bọn ta không ?

- Đánh cuộc thế nào ?

- Nếu tam quái chúng ta hợp công tiếp lão ma được một chưởng thì sao ?

- Thì kể như các người thắng cuộc, còn tiếp không nổi thì ta kể như các người thất bại. Rất giản dị!

- Chỉ có thể thôi ?

- Chỉ vậy thôi.

- Còn thắng thì thế nào, bại thì thế nào ?

Du Hồn Hung Thần xen vào:

- Này lão ma Quỷ Thập! Nếu chúng ta thắng thì tất cả trên châu bảo vật trong tháp lão ma phải giao cho bọn ta.

Quỷ Thập Chủ Nhân cười lớn:

- Được! Còn nếu các ngươi bại thì sao ?

- Tứ Quái chúng tôi lập tức rời đỉnh Hoa Phong quay về Tàn Lãnh, suốt đời không xuất hiện giang hồ nữa.

Quỷ Thập Chủ Nhân cười ha hả, nói:

- Tuy các ngươi tin tưởng, song lão phu thấy sự đánh cuộc này cha công bằng.

- Tại sao ?

- Vì Tứ Quái các ngươi đấu hợp công cũng vẫn còn kém.

Đoạt Mạng Lệ Sát lạnh lùng đáp:

- Anh em chúng tôi đồng ý chịu mình kém thế hơn, và chúng tôi bị bại nếu chúng tôi kém tài.

Quỷ Thập Chủ Nhân nói:

- Tuy các ngươi đồng ý và tin tưởng ở tài mình, nhưng lão phu không an lòng khi làm cái việc mà tài năng quá chênh lệch.

Du Hồn Hung Thần nói:

- Lão ma nói thế nghĩa là sao ?

- Nếu các ngươi hợp công tiếp nổi một chuông của ta chẳng những vật sở hữu trong cổ tháp này ta giao cho các ngươi mà ta giao luôn cả vành khăn bịt đầu có cần hạt châu Lạc Dương Khôi Thủ của lão phu nữa.

Đoạt Mệnh Lệ Sát cười hề hề:

- Chiếc khăn quý bịt đầu ?

- Phải!

- Tuy lời nói này quá quan trọng, nhưng hàm chứa một sự thách đố, anh em chúng ta há sợ mà từ chối sao ?

Quý Thập Chủ Nhân nói:

- Đừng vội! Còn một điều kiện nữa ta cha nói hết.

- Điều kiện gì ? Hãy nói mau!

- Đã năm mươi năm, lão phu cha rời đỉnh Hoa Phong nữa bước và từ nay về sau lão phu cũng không xuất hiện giang hồ nữa. Các người hứa nếu bị bại sẽ quay về Tàn Lãnh lánh mặt giang hồ, vậy lời hứa ấy lấy gì làm chắc ?

Du Hồn Hung Thần không đợi Quý Thập Chủ Nhân nói dứt thì vội trầm giọng ngắt ngang:

- Việc này lão ma yên tâm, Võ Lâm Tứ Quái chúng tôi xa nay tung hoành giang hồ tuy không cần đạo nghĩa, chỉ cốt đạt được mục đích, cho nên làm ác nhiều hơn hành thiện, nhưng đối với người chúng tôi nguyện giữ lời, không để cho người thất vọng đâu.

Quý Thập Chủ Nhân cười nhẹ:

- Lão phu sống gần trọn kiếp, bình sinh chủ trương làm những việc thực tế, cho nên lão phu không muốn các người giữ lấy lời hứa “không tái xuất giang hồ”.

Du Hồn Hung Thần hỏi:

- Như vậy ý lão ma muốn thế nào ?

- Rất đơn giản! Nếu các người bại thì các người tình nguyện ở lại đây canh giữ đỉnh Hoa Phong cho ta trong hạn ba tháng.

- Chỉ có bấy nhiêu thôi ?

- Phải!

-Ồ! Một vuông khăn lụa cẩm ngọc Lục Dương và tất cả vật sở hữu trong cổ tháp mà đánh đổi có cái công gác núi của chúng ta trong ba tháng, ta e lão ma quá thiệt thòi.

Quý Thập Chủ Nhân trầm giọng:

- Lão phu chỉ cần các người hứa một lời như vậy, các người chịu khó tuân hành nghiêm nhặt nơi núi Hoa Phong, cố lấy hết sức mình ngăn cản không cho một ai bén mảng đến. Sau kỳ hạn ba tháng, chẳng những các người được tự do

ra về mà lão phu còn tặng cho mỗi người một môn võ lâm kỳ trân để đền đáp công lao khổ nhọc. Các ngươi bằng lòng chứ?

Đoạt Mệnh Lệ Sát nói:

- Thập chủ lão ma đừng quá tự phụ! Chỉ cần thập chủ thủ thắng được Võ Lâm Tứ Quái một chương là chúng tôi nguyện tôn trọng lời hứa, đem hết tài lực canh gác ngọn núi này không người nào dám lẫn lút đến.

Quý Thập Chủ Nhân nói:

- Ngươi nói như vậy, song biết đồng bọn của ngươi có bằng lòng không ?

Du Hồn Hung Thần đồng dạt nói:

- Anh em ta có tiếng là Võ Lâm Tứ Quái, đã từng ngang dọc giang hồ, phước đồng hưởng, hoa. đồng mang, bốn người như một. Lời của Lệ Sát là lời nói chung của Tứ Quái.

Quý Thập Chủ Nhân hỏi lại:

- Ngươi có phải đầu lĩnh của Tứ Quái chăng?

- Phải!

- Cuộc đánh cá này các ngươi đã thông suốt rồi chứ ?

- Rất rõ ràng! Chúng ta dù chết cũng không phủ nhận.

- Tốt lắm! Vậy các ngươi hãy chuẩn bị tiếp chương.

Bây giờ Nhiếp ảnh Cuồng Ma Tinh Tiểu Quang đã nuốt liều thuốc chữa thương, và đang ngồi xếp bằng tròn vận công trợ lực. Hấp Huyết ác Quỷ Khương Nhất Phi khoanh tay đứng một bên canh giữ, những cuộc đối thoại giữa Song Quái và Quý Thập Chủ Nhân cả hai đều nghe rõ ràng.

Vì thế, sau khi Quý Thập chủ nhân dứt lời Hấp Huyết ác Quỷ không đợi gã Hung Thần kêu gọi, vội nhích động thân hình, nhảy đến đứng kề một bên Song Quái.

Tam Quái sánh vai nhau từ từ đến trước cửa Quý Thập độ chừng hai thước, rồi dừng lại, từ hàng ngang đổi sang hàng dọc. Đứng đầu là Hung Thần, thứ hai là Lệ Sát, thứ ba là ác Quỷ, ba người dùng ph ương pháp Tá Thể Truyền Lực. ác Quỷ đặt bàn tay hấn lên huyết mạng của Lệ Sát. Lệ Sát đặt bàn tay hữu lên huyết mệnh môn của Hung Thần. Luồng nội lực chân ngon chuyển từ lòng bàn tay người thứ ba đến người thứ hai, sang người thứ nhất.

Bây giờ gương mặt của Hung Thần rắn lại. Hắn giương đôi nhãn quang nhìn thẳng vào cửa tháp, song chưởng từ từ đưa lên ngang hông, với tư thế chờ tấn công.

Lúc này trời đã sáng tỏ, ánh thái dương chiếu rọi khắp bốn phương. Lẽ ra cảnh vật trong Quỷ Tháp cũng sáng lên phần nào, nhưng trái lại trong cổ tháp khói đục lờ mờ ùn lên cuộn cuộn như vàng sa mù dày đặc, không tài nào nhìn thấy sự vật bên trong.

Du Hồn Hung Thần mang trong mình tuyệt học võ công, có thể nhìn cảnh vật ban đêm rõ như ban ngày, song cũng không tài nào nhìn thấu qua màn khói đục vẫn bên trong tháp được.

Bỗng nghe Quỷ Tháp Chủ Nhân cất giọng sang sảng xuyên qua làn khói đục:

- Các người đã chuẩn bị xong chưa ?

Du Hồn Hung Thần lạnh lùng đáp:

- Người phát chưởng là vừa.

Quỷ Tháp Chủ Nhân chậm rãi nói:

- Hay lắm! Các người nên thận trọng.

Lời vừa dứt, một làn kinh phong từ trong cửa tháp tuôn ra cuộn tròn làn khói đục sức mạnh như di sơn đảo hải đẩy mạnh vào hùng bộ củ Du Hồn Hung Thần.

Sau khi dùng nội lực hiệp công, tam quái đều tin tưởng vào khả năng công phu của mình. Tuy nhiên, trước uy lực của Quỷ Tháp Chủ Nhân, một nhân vật đã từng được giang hồ nể sợ, họ không dám khinh thường, vừa thấy đôi phượng phát chưởng, Du Hồn Hung Thần đã vội buông nhanh song chưởng chống đỡ.

Công lực của ba quái nhân rất cao diệu và thâm hậu, hợp nhau thành một nguồn nội lực gần ba tuần giáp tí tính ngưng, gần ba trăm năm hoa? hậu, một chưởng đưa ra lợi hại biết dường nào. Nhìn khắp võ lâm hiện tại không ai khỏi tan nát dưới luồng hợp chưởng ấy.

Thế mà, khi hai luồng chưởng phong vừa chạm vào nhau, tiếp theo là tiếng nổ:

- Bình!

Một tiếng nổ vang lên chát chúa, bụi cát bay mịt mù, cây cối xung quanh rung lên, lá đổ xuống như ma, Hung Thần, Lệ Sát và ác Quỷ ba người đều rú động đến xương tuỷ, đầu long như búa bổ, huyết phải bị bức đến đảo ngược lên, thân mình không đứng vững vung vẩy lao đảo lui ra sau sáu bước, rồi ngã gục trên mặt đất. Cả ba đều phun ra máu ngum máu tư ơ, mặt mày tái nhợt.

Hiển nhiên, Tam Quái đã trúng luồng cự chưởng của Quỷ Tháp Chủ Nhân và đã bị.

trọng thương, mang lấy thất bại rồi!

Giữa lúc đó, Quỷ Tháp Chủ Nhân phá lên cười ha hả, nói lớn:

- Các ngươi đã thảm bại. Hiện tại các ngươi đã tin lời của lão phu đây chứ...Lão phu không cuồng vọng như các ngươi đã lầm tưởng đâu.

Du Hồn Hung Thần gượng chống tay đứng dậy, cố mím môi để nuốt ực một búng máu sứt trào ra miệng, rồi với giọng căm hận hướng vào Quỷ Tháp, nói:

- Anh em chúng ta quả bị thảm bại, tuy nhiên... Nói đến đây giọng của Du Hồn Hung Thần tắt nghẹn, qua một hồi lâu mới nói tiếp:

- Tuy nhiên, chưởng lực của ngươi có vẻ quái đạo tà môn, không phải là nội công chân truyền. Tuy ngươi thắng, nhưng thắng không quang minh chính đáng.

Quỷ Tháp Chủ Nhân nghiêm giọng nói:

- Các ngươi nhận xét luồng chưởng của lão phu thuộc vào hàng tà môn ngoại đạo sao ?

- Đúng vậy!

- Nói thế nghĩa là các ngươi chịu thua chứ không phục ?

- Dĩ nhiên là không phục rồi!

Quỷ Tháp Chủ Nhân cười lớn:

- Không phục! Thế các ngươi muốn huỷ bỏ lời giao ước chăng?

Du Hồn Hung Thần nói:

- Không! Anh em chúng ta đã nhìn nhận thua cuộc thì dầu sao lời hứa cũng làm tròn, có điều ta muốn biết đạo quái chưởng của ngươi vừa sử dụng thuộc về môn tà đạo nào vậy ?

Quỷ Tháp Chủ Nhân ôn tồn nói:

- Luồng chưởng lực của lão phu vừa thi triển là một loại công phu thất truyền từ mấy trăm năm qua, gọi là Tam Dương Thôi Mệnh Chưởng.

Loại chưởng này tuy có điểm quái dị, song không phải là tà ma tà đạo gì, mà là một chiêu rút trong pho Huyền môn chánh tông tâm pháp.

Nói đến đây, Quỷ Tháp Chủ Nhân cất giọng trầm trầm tiếp:

- Nếu các ngươi không phục tài lão phu về chiêu chưởng vừa rồi, thì các ngươi hãy tạm giữ lời giao ước, ra công gác núi cho lão phu ba tháng trước đã. Sau kỳ hạn ba tháng, lão phu sẽ đưa ra một điều kiện nữa để cùng các ngươi đánh cược, các ngươi nghĩ sao ?

Du Hồn Hung Thần nghe nói lòng như cởi mở, đáp:

- Tốt lắm! Lời giao ước dĩ nhiên Tứ Quái chúng ta phải làm. Sau ba tháng anh em chúng ta quyết một lần nữa tranh tài cao thấp với ngươi.

Quỷ Tháp Chủ Nhân hân hoan nói:

- Như thế mới tỏ ra chí khí anh hùng.

Dứt lời Quỷ Tháp Chủ Nhân cười vang lên, tiếng cười mỗi lúc xa dần và im bật.

Du Hồn Hung Thần tuy bị nội thương, nhưng không trầm trọng lắm. Còn Lê Sát và ác Quỷ tâm can chân động mạnh, nên phải ngồi điều hành nội lực để chữa trị. Duy có Nhiếp ảnh Cuồng Ma là bị thương nặng, cánh tay trái bị gãy mất, chỉ còn có cách là trị cho lành vết thương mà thôi.

Du Hồn Hung thần đưa ánh mắt buồn bã nhìn đồng bọn, nói:

- Chúng ta đi thôi! Xuống chân núi tìm chỗ trú ngụ. Sau ba tháng chúng ta sẽ tìm gặp Quỷ Tháp lão ma để rửa hận.

Ba người kia gật đầu:

- Phải! Chúng ta xuống núi ngay bây giờ.

- Ba tháng sau sẽ tính!

Dứt lời, Tứ Quái kẻ trước người sau đi lần xuống chân núi.

Lúc mới đến khí thế hung hăng bao nhiêu thì lúc ra đi lại âm thầm lặng lẽ bấy nhiêu. Những đấng cay trong lòng họ không thể nào tả nổi.

OoO Bấy giờ mặt trời đã lên cao, ánh nắng gay gắt đã làm tan lớp sương mù khói đục.

Bên trong Qui Tháp, sau khi khai thông huyết đạo, Lâm Viết Hùng ngủ một giấc say sa.

Bỗng nhiên, thân thể chàng khẽ động, chàng mở choàng đôi mắt ra chống tay ngồi dậy. Trước mặt chàng chỉ thấy một lớp sương mờ, trắng đục che kín cả mọi vật, chàng tưởng mình đang ở trong mây giữa lưng trời.

Chàng chép miệng nói nhỏ:

- Đây là đâu! Ta sống hay chết thế này ?

Tức thì, một giọng nói hiền hoà như rót vào tai:

- Tiêu tử! Ngươi cảm thấy thế nào ? có đói lắm không?

Giọng nói tuy gần gũi, nhưng Lâm Viết Hùng cố gắng nhìn xung quanh vẫn không tìm thấy bóng một người nào cả.

Điều làm cho chàng ngạc nhiên là thân thể chàng không hề thương tích mà ngược lại còn sáng khoái dễ chịu vô cùng.

Chàng đứng người lên, đồng dạt đáp:

- Đệ tử cảm thấy đói khát lắm.

Chàng vừa nói dứt đột nhiên giữa làn khói đục xuất hiện hai bóng đen ngòm.

Loáng mắt đã đứng trước mặt Lâm Viết Hùng.

Hai bóng đen này là một người một thú.

Người là một lwo nhân mình ốm như que, nhưng đôi mắt sáng rực như sao, mày rậm râu dài và trắng như tuyết, dáng người quắc thước hiền hoà. Đứng kề bên lão nhân là một con dã nhân cao lớn lông vàng.

Không ai nói cũng biết lão nhân vừa xuất hiện chính là Qui Tháp Chủ Nhân, còn con dã nhân đó chính là con vật đã được Tháp Chủ nuôi dưỡng từ nhỏ.

Qui Tháp Chủ Nhân ngồi xếp bàn tròn, đưa mắt nhìn Lâm Viết Hùng tỏ vẻ triều mến, và nói:

- Hùng nhi! Ngày hôm nay ta bắt đầu dạy con rèn luyện công phu võ học.

Lâm Viết Hùng ngơ ngác.

Lúc cha gặp Quỷ Thập Chủ Nhân, chàng có một ấn tượng theo lời đồn của giang hồ, chàng đỉnh ninh Thập Chủ là một lão ma đầu, quỷ quái, tàn ác, hung bạo, hiếu sát, người đầu sụ thật khác hẳn. Lão chính là một vị võ lâm tiên bối cốt cách hiền hoà nho nhã.

Chính sự trái ngược này đã làm cho Lâm Viết Hùng nhìn lão nhân đến trân trọng:

Quỷ Thập Chủ Nhân thấy thế hỏi:

- Hùng nhi! Ngươi suy nghĩ gì thế!
- Thưa sư phụ!

Lâm Viết Hùng nghe hỏi giật mình chỉ ú ớ được mấy tiếng. Qua một lúc chàng mới bình tĩnh nói:

- Để tử đang suy nghĩ về lời đồn đãi của giang hồ.
- Giang hồ đồn đãi như thế nào ?
- Họ nói sư phụ là một tên ma đầu ác độc, hiếu sát, hung bạo và tàn ác... Quỷ Thập Chủ Nhân mỉm cười:
- Ô! Ngươi có tin như vậy không?
- Lúc đầu để tử đỉnh ninh như thế. Nhưng hiện nay thì khác hẳn.
- Tại sao ?
- Vì tôn sư không có vẻ hung ác, bất nhân, tàn bạo mà trái lại hiền hoà, chánh đại.

Quỷ Thập Chủ Nhân cười lớn:

- Ngươi xét người bằng tướng mạo bên ngoài ?
- Thưa sư phụ chính như thế!
- Điều đó có đúng hay không ngày sau ngươi ra giang hồ sẽ rõ, giờ đây ngươi ăn đỡ vài quả cây rừng rồi bắt đầu luyện tập võ công.

Tiếng nói của lão nhân vừa dứt, con dã nhân đã mang cái túi da thú có đựng đầy trái cây chín trao cho Lâm Viết Hùng.

Chàng hân hoan đón nhận và tỏ vẻ đầy tình cảm với con dã thú này.

Đang lúc đói, chàng ăn luôn một lúc hơn mười quả.

Bồng Quí Tháp Chủ Nhân đưa tay với lấy một trái để vào mũi ngửi và nói:

- Hùng nhi! Người ăn trái cây này nghe mùi thế nào ?

Lâm Viết Hùng đáp:

- Để tử thấy mùi vị thơm tho và mát rượi.

Lão nhân cười lớn, đắc ý:

- Người có biết loại trái cây này là trái gì không ?

Lâm Viết Hùng lắc đầu:

- Để Tử không được rõ.

Quí Tháp chủ Nhân trầm giọng nói:

- Loại trái cây này có tên là Bá Niên Hồng, trăm năm mới có một kỳ. Nó có thể?

chữa được mọi chứng bệnh nan y. Người nào ăn được một trái thì sức khoẻ tăng gấp bội, người ăn một lúc mười mấy trái tất nhiên rất ích lợi cho công phu luyện tập sau này. Đó cũng là một duyên may mà chính ta cũng không ngờ trở được.

Ngng một lúc, lão nhân nói tiếp:

- Tuy nhiên, cơ thể người cha phản ứng ngay bây giờ mà đợi mấy hôm sau, chất tinh túy của hồng bách niên này mới hoà vào cơ thể. Chừng đó, nội lực của người dồi dào không thể tưởng tượng được.

Lâm Viết Hùng nghe sư phụ giảng giải lòng nao nao một niềm vui không bờ bến.

Tiếp theo sau đó, chàng được lão nhân Quí tháp truyền dạy khẩu quyết về nội công tâm pháp của bốn môn.

Qua mấy ngày vận công, hành khí, Lâm Viết Hùng đã hoàn toàn thay đổi. Chàng cảm thấy như mình đã biến thành một kẻ khác. Trong thân khí lực dồi dào, thần trí sáng suốt, một điều rất quái lạ là cơ thể chàng nhẹ nhàng như gió cuốn mây bay.

Tuy vậy, đây chỉ mới là bước đầu. Pho nội công tâm pháp chàng phải luyện đến bảy ngày mới hoàn tất.

Qua đến ngày thứ tám, Lão nhân Quí tháp hiện đến, vui vẻ:

- Đệ tử! Trước khi ta truyền dạy võ thuật cho ngươi, trong ngươi còn điều gì thắc mắc hãy nói ra để ta cởi mở.

Lâm Viết Hùng cúi đầu nghĩ ngợi và nói:

- Sư phụ! Đã gần sáu mươi năm qua, sư phụ không xuất hiện giang hồ, điều đó phải do một nguyên nhân thâm kín nào xin sư phụ cho biết.

Lão Nhân Qui Tháp sa sầm nét mặt, đáp:

- Hùng nhi! Ngươi đã làm lễ bái sư tất nhiên là môn đồ của môn phái. Những việc có liên quan đến sư môn ngươi phải có trách nhiệm sau này. Vì vậy, dù ngươi không hỏi ta cũng có bổn phận phải nói cho ngươi biết.

- Đa tạ sư phụ.

Lão nhân im lặng một lúc như để hồi tưởng lại những gì trong dĩ vãng, rồi cất giọng trầm buồn, kể:

- Hùng nhi! Ta trước kia chính là vị Tam đại chương môn của Huyền Cung Môn.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, hỏi lại:

- Sư phụ là vị chương môn thứ ba của Huyền Cung Đảo ? Như thế tại sao không ở?

ngoài Nam hải lại vào cư trú nơi này ?

- Đó chính là điều bất hạnh mà ta đã gặp phải trước đây năm mươi năm.

- Việc này sư phụ có thể/ cho đệ tử biết qua không?

- Trước đây năm mươi năm, môn đồ của Huyền Cung Đảo khá đông. Huyền Cung Đảo oai trấn giang hồ, lãnh tụ Nam Hải võ lâm danh tiếng chẳng kém lãnh tụ Trung Nguyên võ lâm như phái Thiếu Lâm, Võ Đang chẳng hạn. Trong lúc đó, môn đồ gặp phải tên phản đồ là Phan Sơn An, lên lúc dùng độc dược hãm hại ta đến tàn phế đôi chân, rồi đánh cắp tín phù, âm mưu bá chủ võ lâm thiên hạ. Hắn là tên độc ác, nham hiểm khôn lường, nếu ta còn nằng nạt nơi v ương cung thì trước sau gì cũng bị hại.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc hỏi:

- Chính sư phụ đã truyền dạy cho hắn ?

- Phải! Song ta chỉ truyền dạy cho nó một phần thôi. Sở dĩ võ công nói cao diệu trong giang hồ là nhờ nó đánh cắp được mấy bộ kỳ thư trong v ương cung bốn môn, lén lút luyện tập.

Lâm Viết Hùng thở dài:

- Sư phụ bị nhiễm độc không thể nào trị được sao ?

- Đối với loại độc được đó nếu là kẻ không có một nội lực uyên thâm như ta thì trơ?

nên điên loạn và chỉ trong một trăm ngày xương trong người mục nát, thịt rữa mà chết.

Nhưng ta nhờ vào công phu võ học, đã lần đuổi chất độc ra khỏi nội tạng, dần dần xuống đôi chân. Việc làm này ta đã dùng một thời gian hơn năm mươi năm nay chỉ còn đôi chân bị tê dại mà thôi.

Lâm Viết Hùng nói:

- Vì muốn tránh sự hãm hại của tên phản đồ đó, và cũng để tìm nơi chữa thương nên sphu.

đã bỏ v ương cung Nam Hải, vào đây xây dựng ngôi cổ tháp này phải không?

- Ngôi cổ tháp này không phải do ta xây nên, mà chính ta chiếm đoạt của lão nhân giang hồ người Chàm.

- Gốc người Chàm ?

- Phải! Vị võ lâm ấy hình như từ đâu đến đây dùng ngôi cổ tháp để luyện môn thần công trong Võ Lâm Kỳ Trân mà giang hồ hiện nay đang đồn đãi.

- Thế thì bộ sách quý ấy vẫn còn để lại trong cổ tháp chứ?

- Không! Sau khi lão nhân trong cổ tháp thảm bại dưới tay ta, đã nhường lại cô?

tháp để ta làm nơi chữa thương, còn lão nhân ấy đem bộ Võ Lâm Kỳ Trân đi nơi nào ta không biết nữa.

Lâm Viết Hùng “ò” một tiếng tỏ vẻ thất vọng.

Quý Tháp Chủ Nhân tức là Huyền Cung Đảo Chúa thấy nét ưu tư của Lâm Viết Hùng, vội an ủi:

- Hùng nhi! Người không cần hoài vọng đến bộ Võ Lâm Kỳ Trân ấy làm gì.

Ng ơi chỉ cần tập luyện công phu thượng thừa của môn là đủ sức gánh vác việc giang hồ rồi.

Lâm Viết Hùng ngồi lặng thinh. Huyền Cung Đảo Chúa nói tiếp:

- Thời gian không còn bao lâu nữa, những điều thắc mắc ta lần lược giải đáp cho đệ tử biết sau. Hiện giờ đệ tử đem hết tinh thần vào việc luyện võ công đã.

Lâm Viết Hùng cúi đầu phục mệnh